

KÁZÁNÍ

1. čtení: 1.Kor.15,12-19;
Základ kázání: Lk24,1-12

Nevzpomínejme na Ježíšovo vzkříšení, ale žijme podle toho

Ježíš zemřel na kříži, byl pohřben v novém hrobě a dnes je vzkříšen. Je tu tedy to nové. Kristovo vzkříšení je jednou pro vždy nové a radostné. Na tomto se zakládala víra dávných křesťanů a na ni navazujeme i my.

Do nového věku patří i nový člověk. Člověk se účastní na vytváření podoby nových věcí, nové doby. My, kdo jsme se našli v křížové cestě Ježíše Krista a vyšli jsme tedy očištěni, a ve své víře máme jistotu ve vzkříšení Ježíše Krista, patříme již do nového věku jako noví lidé. Člověk nejistý a pochybující nedůvěřuje, že se vyplatí konat dobro. I naše víra by byla stejným způsobem marná, kdybychom neměli víru ve zmrtvýchvstání Krista, který byl ukřížován. Co konkrétně může změnit nejistotu ve víru a jistotu, která otevírá radostnou budoucnost a ukazuje na jasný cíl před námi? Nejvíce nám pomůže zpráva o vzkříšení Krista, jak je zapsána v evangeliu. Pomůže nám jen tehdy, když vyprávění o vzkříšení Ježíše nebudeme poslouchat jako sice nádherné a milé, za to však starodávné. Když se řekne, že Ježíš Kristus byl vzkříšen, tak to není příběh, který je již dávno mrtvý. Kostel, modlitebna, kde se křesťané sejdou rozhodně není památkem. Památníků, pomníků, památných míst a památných sloupů a soch máme po celém území naší republiky nepočítané množství. U takových památníků lidé si rádi zapláčí a zavzpomínají, řečníci nejrůznějších náboženských filosofických i politických směrů se snaží být znalci, a pak se zas všichni rozejdou s dobrým pocitem, že se zúčastnili a společně a nerozdělitelně se přidali k dobré věci.

Zpráva, že Ježíš byl vzkříšen, jak je zapsaná v evangeliích, musí vzbuzovat jiné pocity a jiné dojmy a vybízet k jiným činům, než je připomínání Ježíšova vzkříšení. On je živý, On není mezi mrtvými: čteme v evangeliu a to si máme dobře zapamatovat a s touto zprávou přicházet i odcházet. Stejně jako ty ženy, které přišly z té nejlepší vůle a také jak jim přikazovala etiketa i láska k Ježíšovi, hned po rozednění pomazat mrtvé tělo, zavzpomínat, zaplakat, vždyť ho měly tak rády, celou jeho cestu po Izraeli s ním byly a o Něj pečovali, jak o tom píše evangelista Lukáš. Když přišly a vstoupily do prázdného hrobu, dozvěděly se od Božích poslů, že vše, co si naplánovaly, je zbytečné, ať tam ani nevzpomínají na jeho památku, je marné hledat živého tam, kde jsou jen mrtví a kde se na ně vzpomíná. Místo toho dostaly úkol, vzpomenout si na slova, která jim Ježíš již několikrát říkal a tento úkol měly předat všem Ježíšovým učedníkům a příznivcům.

Evangelisté nám rozhodně nepředkládají pověst o prázdném hrobu, která by, jak tehdy tak dnes, měla oznámit, že Ježíš byl vzkříšen. To, co změnilo jejich nejistotu a marnost ve víru otevírající budoucnost a nový cíl vpředu, bylo setkání se živým Ježíšem. Nebylo to však setkání jen takové přátelské ani spiritistické. Mělo jasný účel. Ježíš lidi, s nimiž se potkával, naplnil jistotou, že jeho život, jeho učení, má velký smysl a rozhodně nedopadl špatně. Již prorok Izajáš (Iz26,19) prohlašuje, že spravedliví mrtví ožijnou a jejich mrtvá těla vstanou, aby se mohli podílet na budoucím vysvobození Božím. Také se ve SZ (Dn12,3) mluví o procitnutí jedněch k věčnému životu, druhých k pohanění a

věčné potupě. Právě v Ježíšově životě se toto viditelně naplnilo - v jeho promyšleném konci života a v jeho vzkříšení. Již jeho smrt odpovídala životu a smrti spravedlivých, kteří žijí jen podle Boží vůle. Jeho vzkříšení je viditelným potvrzením, že Ježíš je ta pravá osoba, na kterou se lze vážně spolehnout a důvěra v jeho učení přináší jistotu a víru. Je to jako s dopisem, který napíšete a vhodíte do schránky, adresát ho ještě nedostal, ale dopis je již na cestě. I kdybyste mu to oznámili, on to rozpozná, až bude mít dopis před sebou. Avšak bez toho, aby obálku otevřel a dopis přečetl, se nedozví, co mu chcete sdělit. Podobné je to s Ježíšovou obětí na kříži a s jeho vzkříšením, s jeho životem a jeho učením. První věta toho dopisu je: Ten, který byl ukřižován je živý, není mezi mrtvými a jde před vámi.

A tak i pro nás lidi tohoto času – pro nás, nynější křesťany – je také platné, že ti, kteří žijí podle Boží vůle, žijí tak, že jejich jednání má velký smysl, není zbytečné, naopak je důležité, je praktické, je stále živé, neboť posiluje a dává život. Můžeme i v dnešní době učit své děti – novou generaci, i ubezpečovat a povzbuzovat se navzájem, že není potřebné přebíjet druhého člověka a chtít být vždy ten první a nejlepší, nebo že se vyplatí udělat i to, co podle mínění jiných není praktické a výhodné pro zabezpečení budoucnosti člověka, rodiny, církve, společnosti. A tak chci říci, mrtvé hodnoty a mrtvé lidské osobnosti neoživujeme, ale za to ty hodnoty, které jsou věčně živé oživujeme a nikdy je nehledejme mezi hodnotami mrtvými. Tím důvodem, proč takto přemýšlet a rozhodovat se, je, že ten spravedlivý, dobrý, moudrý Ježíš, kterého ukřižovali, byl vzkříšen, je živý, není mezi mrtvými. Je to tak, je to skutečnost. On první a my ho svým životem, stejným přemýšlením a rozhodováním budeme následovat. Můžeme tak činit nikoli smutně a s nejistotou, ale radostně. On chce jen, abychom se rozpomněli na to, co říkal. Kdo slyší jeho slovo a věří tomu, který ho poslal, má život a nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. Amen.